

SøndagsOrdet om ”læring” v. Signe Helbo, 3.s.e.påske, Johs. 14,1-11

I dag er vi nået til 3. søndag efter påske – er det bare mig, der har det som om, tiden netop nu forsvinder mellem vores hænder? Selvom vi begge har arbejdet, er vi her i husstanden enige om, at det på sin vis føles som om, vi er blevet snydt for april. Hvor længe mon det skal vare...? Nå, men søndagene fortsætter jo, og i dag er vi nået til Johannesevangeliet kap. 14, versene 1-11. Så hvis du sørger for at få slået op i Bibelen og læst passagen, kan vi fortsætte herfra sammen...

Det forekommer mig, at mange holder af at tale om, hvad kan vi lære af denne coronatid. Ja, i virkeligheden er det ikke kun i denne krise, der tales om det – det er en vending, vi ofte hører: *Mon ikke vi lærer noget af det...* Jeg hører sågar mig selv sige den højt af og til, men samtidig irriterer det mig øjeblikket efter, fordi den vending indebærer, at alt, hvad vi gennemlever, skal *lære* os noget. Som om det er en forudsætning, at livet er én lang læringsproces, hvor vi hele tiden skal blive klogere på livet og tilværelsen og vores plads deri. Som om endemålet er, at vi forstår livets fylde og måske endda, at vi lærer at håndtere dets storhed. Når man taler om at lære, er det jo ofte i et perspektiv af udvikling, - og dermed af færdigheder, kompetencer og evner. Alt sammen noget, der handler om at vi skal 'blive til noget'.

Der skal ikke herske tvivl om, at det er sundt at lære af sine fejl. Særlig de fejl, vi hele tiden begår overfor hinanden; de små ting i hverdagen, som gør, at kærligheden knægtes. Når vi insisterer på at rette på hinanden; når vi insisterer på at få ret; når vi, fordi vi har en dårlig dag, lader det gå ud over vores medmennesker – eller når vi i et svagt øjeblik kommer til at skælde dem ud, vi elsker mest. Vi kender dem alle sammen: De små, men dog fundamentale fejl, der gør samlivet mellem mennesker svært.

Omend de små dagelige fejl er nogle, vi burde lære af, er det samtidig sådan, at vi ikke altid kan lære. Der er situationer og vilkår, under hvilke vi ikke er i stand til at udvikle os. Fra den pædagogiske faglighed ved man eksempelvis, at børn ikke kan lære, når de er bange. Der kommer ikke læring ud af angsten. Kun fortvivlelse og frygt.

Men se, vi voksne og børn har mange ting til fælles, og i frygten er vi alle ens. Derfor vil det for mange også være svært allerede nu at tale om, at vi kan lære af Coronakrisen, og hvad vi i så fald kan lære. Jeg tror, at mange fortsat finder uvisheden for uoverkommelig til at være lærerig. Vi ved ikke, hvad vi skal tænke om fremtiden, eller hvad vi skal turde drømme om og håbe på. Ja, nogle gange kan det endda føles som om, vi ikke ved, hvornår fremtiden kommer.

Som den norske sundhedsminister sagde i en tale, der er gået viralt på de sociale medier, har de unge mennesker det særligt hårdt i denne tid, for når man er ung, er fremtiden ikke eksisterende – der er kun *nu*; denne sommer, hvor livet skulle leves. Der sker skelsættende ting hvert eneste år, når man er ung. Livet bliver aldrig det samme. Det er som om den kurve flader lidt ud med alderen, og derfor kan vi voksne måske bedre forestille os, at der kommer en sommer igen næste år. Alligevel har vi det til fælles, at fremtiden pludselig kan forekomme os sløret. Håbet og drømmene er blevet svære at forholde sig til, idet både håb og drømme lever af at være knyttet an til noget konkret. Vi håber *på* noget. Vi drømmer *om* noget.

For nylig var der én, der sagde til mig, at ”der er ikke langt mellem magt og afmagt”. Måske kan man endda sige, at jo større magt, man er vant til, desto større synes afmagten, når den melder sig. Generelt set er vi vant til at have en høj grad af kontrol over eget liv i vores del af verden, og derfor kan det slå os hårdt, når vi så oplever kontroltab. Den der følelse af, at man ikke ved, hvad man skal turde håbe på eller drømme om for fremtiden, fordi man ikke ved, hvordan den ser ud, er bare svært at navigere i. Som en af mine konfirmanderne så klogt sagde til mig i tirsdags: ”Med håb er det lettere at komme gennem livet.” Det håb er lige nu - for mange - svært at finde, for hvad er

anknytningspunktet. Hvad skal vi håbe på?

Hverken Søren eller Mette, vores fornuft eller vores nabo kan love os, hvordan fremtiden ser ud. Vi kan bede til, at vi hver især tager hensyn og gør det, vi får at vide, vi skal, men når alt kommer til alt viser denne krise os, at vi ikke bare kan *lære* at leve livet på en sådan måde, at alt vil blive, som vi vil. Kontrol over livet og tilværelsen kan vi ikke lære.

Men se, her står vi så – fremtiden er os uklar og vi kan måske ikke finde ud af, hvad det er, vi skal håbe på. Og netop hér, kommer troen med trøst, idet evangeliet forkynder os Jesu ord: *Jeres hjerte må ikke forfærdes!* Med de ord siger Jesus, at vi skal lægge vort liv i Guds hænder, og at vi skal hengive os i troen. Ikke fordi vi ikke skal leve vores liv selv, men fordi vi skal lægge vores frygt, vores angst og vores frustrationer i Guds hænder, så vi kan bruge vores egne hænder på livet her på jord. På livet med hinanden, som vi skal have til at fungere - selv når vi ikke helt forstår hvordan.

Med de umiddelbart simple ord lægges anknytningspunktet frem for os. Når vores håb og vores drøm er knyttet an til Kristus, skal vore hjerter ikke forfærdes. Derfor er troen så usigeligt afgørende – særligt i krisetider, hvor det fundament, vi selv har skabt for vores liv, vakler under os.

I Guds hus er der mange boliger: Præcis som i livet. Der er mange rum, mange facetter, mange sider vi endnu ikke kender. Det kan ængste alle os, der så gerne vil føle en form for kontrol - men livet *er* Guds hus, og vi skal bebo det som den gave, det er og vide os sikre på de ord, Han siger os: Jeres hjerte skal ikke forfærdes, for i Guds hus er der plads til os. I hans hus er vores liv lagt, så vi ikke skal bære livet alene.

Evangeliet forkynder vejen og sandheden og livet - og måske er netop dét den bedste lære i en tid som denne; at livet er givet os, ikke som én lang læringsproces, men som en gave, der skal bruges nu - i tillid og tro. Dermed kan vi rette blikket mod hinanden og sammen træde ind i den fremtid, vi ikke kender, men som vi aldrig skal betrede alene. Amen.